

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 750/2015
09.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.Н., због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 4. у вези става 3. и 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Н., адв. И.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 629/2013 од 13.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 388/15 од 04.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Н., адв. И.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 629/2013 од 13.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 388/15 од 04.06.2015. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К 629/2013 од 13.02.2015. године, окривљени Ж.Н. оглашен је кривим због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 4. у вези става 3. и 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од десет месеци, и истовремено одређено да ће се ова казна извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије стана у А., улица ..., у којима станује с тим да се неће примењивати мера електронског надзора, а ако окривљени самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању од по 6 часова суд ће одредити да остатак казне издржава у Заводу за извршење казне затвора.

На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени М.П. упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 29.500,00 динара и на име паушала износ од 3.000,00

динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 388/15 од 04.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.Н., а пресуда Основног суда у Пожеги К 629/13 од 13.02.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Ж.Н. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Н., адв. И.Б., у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест на исказима саслушаних сведока М.П., В.Г., С.В., Д.М., А.Д. и П.Д., а који су саслушани пре доношења решења о спровођењу истраге, као и на незаконито прибављеном налазу и мишљењу вештака медицинске струке др И.Ј., који је дат пре доношења решења о спровођењу истраге, те су исте донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да судске одлуке се не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или опште прихваћеним правилима Међународног права и потврђеним Међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Према одредби члана 419. ЗКП, прописано је да суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу а ставом 2 овог члана да је суд дужан да на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закључак о извесности постојања одређене чињенице.

Дакле, пресуда се не може заснивати на оним доказима за које је по одредбама ЗКП прописано да се на њима не може заснивати пресуда, као и ако доказ није изведен на главном претресу.

Стоје наводи браниоца окривљеног у поднетом захтеву да су сведоци М.П., В.Г., С.В., Д.М., А.Д. и П.Д., саслушани, а налаз вештака прибављен пре саслушања осумњиченог, али и пре доношења решења о спровођењу истраге, што је супротно одредби члана 243. став 2. раније важећег ЗКП („Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10) а сходно примени одредбе члана 604. став 1. ЗКП.

Међутим, из првостепене пресуде произилази да су сви напред наведени сведоци испитани на главном претресу, а суд је засновао пресуду на исказима сведока М.П., С.В., В.Г. и Д.М. са главног претреса (страна 20 образложења првостепене пресуде), док није прихватио исказ сведока П.Д. и на истом није засновао пресуду (страна 21 образложења првостепене пресуде), а исказ сведока А.Д. је без значаја, јер није очевидац догађаја (страна 22 образложења првостепене пресуде). Такође, суд је прихватио писмени налаз и мишљење вештака медицинске струке др И.Ј. са главног претреса (страна 19 образложења првостепене пресуде).

Из наведеног произилази да је суд поступао у свему у складу са одредбом члана 419. ЗКП, па се неосновано у захтеву браниоца окривљеног указује да се пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест да је доношењем правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног Ж.Н., у осталом делу захтева указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 460. ЗКП, као и на повреду људских права окривљеног.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП одређено је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а одредбом става 4. истог члана одређени су услови под којима окривљени преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреде закона па су таксативно набројане повреде које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред Апелационим судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4.), те је тако овом одредбом право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости због повреде закона, ограничено у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Имајући у виду цитиране законске одредбе Врховни касациони суд налази да повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 460. ЗКП не представљају законом (члан 485. став 4. ЗКП) дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости и у том делу захтев одбацио као недозвољен.

Захтев за заштиту законитости поднет је и због кршења основних људских права окривљеног при чему се у захтеву не наводи у чему се иста повреда састоји. Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којима је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку, које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Како подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописани садржај.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, а да је захтев у односу на остале наведене повреде закона недозвољен, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.